

res udvalg vedrørende transplantationer og diagnostisk immunologi, som gjorde os opmærksomme på problemstillingen. Da var parterne i den finanslov enige om at søge at tilvejebringe mulighederne for en udbygning af knoglemarvsdonorregistret, som i øvrigt befinder sig fire forskellige steder geografisk, men det betyder jo ikke så meget i dag, hvor teknologien er med os.

CD er da rigtig glad for, at Dansk Folkeparti tager det spørgsmål op i et beslutningsforslag, for det kan da godt se ud, som om det kun er regeringens aftaleparter og ikke regeringen selv, der tager aftalen alvorligt.

I CD vil vi gerne have, at regeringen opfylder sin del af aftalen, og vi håber da ikke, at den nuværende minister, og det har han minsandten så gjort i dag, bliver den tredje i rækken, der siger, at uden penge gør det ondt:

Så vil jeg lige sige, at det, der blev sagt, var, at så må man møde op næste år, altså til den næste aftale, hvis man overhovedet er budt med. Det har da noget at gøre med, hvad der ligger på bordet, det vil jeg da nok sige.

Jeg synes, det er utrolig usædvanligt, at en minister ikke føler sig forpligtet af en aftale, der er indgået, det kan jeg ikke forstå, og så forventer, at de samme aftaleparter skal komme igen næste år og sige: Jeg skal lige huske dig på, at vi faktisk har en aftale fra sidste år, og nu skal du høre, nu får du så den støtte fra os.

Det ville da være en ganske usædvanlig måde at forhandle på. Når man siger, man søger at tilvejebringe, så betyder det også, at man gerne vil skaffe pengene. Så har vi selvfølgelig forståelse for, at det kan tage et stykke tid, men min forståelse rækker altså ikke så langt som til at møde op og huske ministeren på det løbende og til at sende et hyrdebrev til ham. Det har jeg aldrig set før.

Jeg tror, man arver den gæld og de goder, der ligger i ministeriet, i hvilke skuffer de end måtte ligge, og er forpligtet til at gennemføre det, man har aftalt. Ellers bliver det da utrolig svært at aftale noget som helst til finansloven. I forvejen er jeg blevet meget forsigtig, fordi der er mere af det sure, end der er af det søde.

Så er der det gode ved at kunne udvide registret til 20.000 donorer. Det synes jeg er helt fantastisk godt, for så kan man bedre finde en egnet donor.

Mulighederne for forskning bliver også forbedret.

Og så synes jeg, det er væsentligt, når man kigger på det i international sammenhæng, og det vil vi jo gerne, at vi ikke længere kører på børnebillet, men opfylder vores internationale forpligtelser.

Jeg synes, det er så dårligt, at man bare sætter sig ned og siger: O.k., de laver det jo uden for landets grænser, hvorfor skulle vi dog overhovedet sætte os i bevægelse for det? Vi sætter os ned her og venter, og så håber vi på, at der internationalt vil blive taget de forholdsregler, der skal tages, og så finder vi nok en egnet donor dér.

Men min største forundring går på den her lille sentens på side 30 i aftalen, hvor der står:

»Knoglemarvsdonation. Parterne er enige om at søge at tilvejebringe muligheder for en udbygning af det danske knoglemarvsdonorregister.«

Jeg kan forstå, at det, aftaleparterne, altså de, der har aftalt med ministeren, har forsømt, er på behørig vis at møde op en gang imellem og gøre ministeren opmærksom på aftalen.

Inger Marie Bruun-Vierø (RV):

I overensstemmelse med aftale om finanslov for år 2000 er Det Radikale Venstre også optaget af at tilvejebringe muligheder for en udbygning af det danske knoglemarvsdonorregister, som i dag kun indeholder 7.500 donorer.

Heldigvis kan vi trække på et internationalt register, der globalt set omfatter 5 mio. donorer fordelt på 40 lande, men det berettiger ikke Danmark til at køre friløb. Hele vores velfærdssamfund bygger idémæssigt på en gensidig social kontrakt, så det er ingen begrundelse i sig selv, at en udvidelse af knoglemarvsdonorregistret kun betyder lidt i internationale sammenhænge.

Vi må i princippet yde efter evne. Det gælder også ulandsbistanden, som jeg lige vil trække frem i forhold til Venstre, der i dag til Det Radikale Venstres store glæde har slået på solidaritet i forhold til andre lande og i forhold til de svageste.

Når Det Radikale Venstre alligevel afviser beslutningsforslaget, er det, fordi der ikke er penge på finansloven til dets gennemførelse, og vi kan efter min opfattelse ikke i dag tage hul på kommende forhandlinger, og det er jo det, det handler om, hvis der skal penge på bordet.

Endvidere er det efter vores opfattelse også værd at vente på resultatet af sundhedsministerens drøftelser med amterne om en udvidelse af knoglemarvsdonorregistret, inden vi beslutter os for, hvad der videre skal ske i denne sag.